Christoph Von Schmid

Porumbelul alb

Editura Little Lamb

Christoph Von Schmid
Porumbelul alb

CAPITOLUL I

AGNES ŞI PORUMBELUL EI ALB

U mult timp în urmă, pe când domeniile marilor feudali se întâlneau la tot pasul, în vechiul castel Falkenbourg de pe Rin, locuia un oarecare conte Theobald, împreună cu soţia sa, Othilia. Contele nu era cunoscut de oamenii de rând atât pentru vastul teritoriu pe care-l stăpânea, cât pentru inima lui bravă şi generoasă. Sunt oameni care alungă colbul uitării de pe viaţa lor nu numai prin putere şi bogăţie, ci şi prin bunătate şi credincioşie, iar contele Theobald şi soţia lui doreau ca traiul lor să nu impresioneze prin lucrurile trecătoare, ci prin cele care aduc o viaţă veşnică fericită.

Contesa Othilia obişnuia să facă o mulţime de binefaceri. Îi vizita pe cei bolnavi din satele învecinate şi castelul era întotdeauna un refugiu pentru toţi nenorociţii care aveau nevoie de ajutor. Aceşti părinţi cucernici aveau un singur copil, o fetiţă de vreo opt anişori, pe nume Agnes. Chiar la această vârstă fragedă, copila era de o bunătate şi de o gingăşie nemaiîntâlnite. Bucuria ei cea mai mare era să facă bine. Părinţii, împreună cu fiica lor, erau veneraţi şi respectaţi în toată ţara, iar călătorii care zăreau de la distanţă turnurile înalte ale castelului Falkenbourg, îi binecuvântau pe cei ce-l locuiau din adâncul inimii; bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu dăinuiau în familia lui Theobald şi mulţi puteau să vadă acest lucru. Oricât de multe binefaceri făceau, oricât de

mult sacrificau din avutul lor, ei nu duceau lipsă de nimic şi tot ce dăruiau le era înapoiat şi înmulţit.

Era o zi însorită de vară. Soarele îşi odihnea razele pe acoperişurile înalte, înălţate spre cer, ale castelului. Contesa şi Agnes se ridicară de la masă, îndreptându-se spre o uşă scundă din zidul curţii. Contesa împinse uşa cu umărul. Poarta se închise singură, cu zgomot, în urma lor. Cu paşi nesimţiţi şi uşori, coborâră treptele înalte de piatră care dădeau în grădina castelului, aflată la poalele unui deal din apropiere. Ajunse aici, fură întâmpinate de un val înmiresmat de arome dulci şi calde. Boboci gingaşi de trandafir îşi deschideau alene vălul de mătase. Înfloreau violetele. Contesa închise ochii şi rămase nemişcată ca şi când ar fi adormit îmbătată de parfumul florilor.

Se opriră o clipă şi lângă fântâna din mijlocul grădinii. Se aplecară uşor peste marginea de piatră ca să privească unduirile cristaline. Un mănunchi de raze argintii se oglindea în strălucirea jucăuşă a apei. Din depărtare se auzeau cântecele naturii. Cele două rămaseră tăcute. Stăteau acum la umbra unui copac bătrân lucrând la câte-o haină pentru un oarecare orfan sărman. O linişte adâncă şi nelămurită stăpânea împrejurimile. Pacea cobora peste grădină ca o umbră tăcută a înserării. Natura amuţise. Doar din vreme-n vreme, cântecul înalt şi sublim al unei ciocârlii îndepărtate străbătea văzduhul.

Deodată, se auzi un foşnet în frunzişul copacului; mişcarea fu atât de rapidă, încât ele nu au putut să-şi dea seama care anume a fost cauza şi se uitau una la alta speriate. Apoi, o pasăre mare de pradă se apropie iute ca o săgeată şi se opri câteva clipe suspendată în aer, cu aripile mari în bătaia vântului; dar, în clipa când simţi prezenţa lor acolo, se ridică fulgerător în văzduh şi dispăru. Agnes era atât de înspăimântată, încât nu îndrăznea să-şi ridice privirea şi să vadă care fusese motivul zgomotului pe care îl auziseră. Mama ei zâmbi şi spuse:

„Nu te teme, Agnes. Probabil a fost o păsărică sărmană care abia a scăpat de ghearele vulturului.”

Agnes prinse curaj şi începu să se uite în jur. „Ah! Uite, mamă!”, exclamă ea, „este un porumbel alb ca zăpada. De frică, a venit aici şi s-a adăpostit în spatele tău.”

Othilia îl luă în mâini şi, privindu-şi copila cu dragoste, îi spuse: „Ţi-l pregătesc pentru cină, draga mea!”

„Pentru cină?!”, exclamă Agnes înmărmurită. „Nu, dragă mamă”, spuse ea. „Sper că glumeşti. Sărmanul porumbel a venit să caute protecţia noastră. Cum poţi să-i iei viaţa? Uite cât de frumos este! E alb ca zăpada; are picioruşele roşii şi străluceşte ca mărgeanul. Ah! Uite cum îi bate inimioara! Mă priveşte atât de nevinovat şi mi se pare că-mi spune rugător: «Să nu-mi faci nici un rău!» Nu, porumbelule, nu-ţi vom face nici un rău!”

„Foarte bine, copila mea!”, spuse mama ei fericită. „Am vrut doar să te încerc, să-ţi văd inimioara. Ia porumbelul în camera ta şi dă-i mâncare. Să nu alungi niciodată pe cel ce vine şi-ţi cere ajutor. Trebuie să ne fie milă de orice făptură aflată în suferinţă.”

Contesa porunci să i se facă de îndată porumbelului o colivie. Nu după mult timp, un servitor o aduse. Era împrejmuită de zăbrele albastre, iar acoperişul îi era roşu. Aici fu închis porumbelul şi colivia a fost aşezată în camera copilei. Agnes era fermecată de noua ei ocupaţie. În fiecare zi îşi hrănea pasărea, îndestulând-o cu mâncare şi apă proaspătă. Din când în când schimba şi nisipul de pe fundul coliviei. Cu timpul, porumbelul s-a obişnuit cu prezenţa ei şi a încetat să mai stea trist şi înghesuit de spaimă într-un colţ al coliviei. Ba chiar, dacă se poate spune aşa, au devenit prieteni. Când mâna mică a stăpânei se îndura să deschidă portiţa coliviei, porumbelul ţâşnea ca o săgeată în aerul libertăţii, întorcându-se să ciugulească boabele de grâu cu care copila îl ademenea. Ba chiar, după o vreme, teama de a nu-şi pierde porumbelul, o părăsi pe Agnes şi ea îşi lăsă pasărea să zboare

în voie. Această făptură mică, neînsemnată, avea să umple inima copilei cu amintiri încântătoare.

În zori, pe când albul dimineţilor surâdea stins, înainte ca Agnes să se trezească din somnul odihnitor şi dulce, porumbelul venea zburând până la ea şi i se aşeza pe pernă. Era ca un ceas deşteptător. O lovea uşor cu ciocul în podul palmei, iar mica lui stăpână trebuia să înţeleagă că îi cerea hrană. După câteva dimineţi, în care visele ei au fost împrăştiate de neastâmpărul porumbelului, Agnes se hotărî să-i spună mamei sale ce plănuia: „Ştiu ce voi face, de acum înainte, voi închide uşa coliviei seara, ca să nu mă mai deranjeze dimineaţa."

„Să nu faci aşa ceva, copila mea", îi spuse mama. „Învaţă mai degrabă de la porumbel să te trezeşti şi tu dis-de-dimineaţă. Este bine pentru sănătatea ta şi-ţi face inima uşoară şi veselă. N-ai vrea să fii harnică şi veselă ca un porumbel?"

Într-una din zilele obişnuite şi liniştite ale castelului, Agnes stătea rezemată de fereastra înaltă şi deschisă. Cosea. Din când în când, gândurile-i zburau spre depărtări şi lucrul îi amorţea în mâna mică. Pe pervazul geamului, porumbelul ciugulea ultimele firimituri dintr-o farfurie. Pe neaşteptate, ţâşni spre văzduh ca o suliţă aruncată-n înalt. Copila, înspăimântată de această zvâcnire, ţipă, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Strigătul ei alergă pe coridoarele lungi, ajungând până la urechile mamei. Contesa, nelămurită de ceea ce se petrecea, dădu buzna în camera copilei.

„Ah, porumbelul meu a zburat!", exclamă ea plângând. Şi îi arătă mamei porumbelul ce se scălda în razele soarelui pe acoperiş.

„Cheamă-l", spuse contesa. Agnes îl strigă şi într-o clipă porumbelul se întoarse în cameră şi se aşeză în mâna tremurândă a copilei. Aceasta fu încântată de ascultarea lui, iar mama spuse:

„Fii întotdeauna la fel de ascultătoare faţă de mine, cum este porumbelul faţă de tine şi bucuria mea va fi mult mai mare decât cea pe care tu ai simţit-o acum.” Agnes îi promise mamei sale că va face aşa şi se ţinu de cuvânt.

Într-o altă zi, copila uda florile şi pomii din grădina castelului. Râdea natura şi razele de soare o înconjurau ca o mantie aurie. Obosită de muncă, se aşeză alături de mama ei, pe iarbă, lângă fântână. Picuri mici de sudoare îi străluceau pe chipul plăpând. Bătăi liniştite de aripi fâlfâiau în văzduh. Agnes îi dădu porumbelului libertatea să zboare în voie, pentru că acum nu-i mai era teamă că l-ar fi putut pierde. Nici pasărea nu mai urmărea acum să scape din strânsoarea stăpânirii. Se obişnuise cu viaţa paşnică, lipsită de pericole, din interiorul curţilor castelului. Mai mult decât atât, părea că-i este dragă protecţia copilei. Iar acum, porumbelul zbură de pe o creangă de copac, pe marginea fântânii, unde îşi aplecă graţios capul ca să bea apă proaspătă şi rece.

„Uite, mamă!”, spuse Agnes, „cât de atent zboară de pe o pietricică pe alta peste muşchiul care le acoperă şi cât de atent se păzeşte de noroiul dintre pietre! Uite cât de curat este! Albul este culoarea care-şi păstrează puritatea cel mai greu dintre toate culorile şi totuşi niciodată nu am văzut nici cea mai mică pată pe penele lui strălucitoare.”

„Şi cât de neglijentă eşti tu uneori!”, îi răspunse mama privind rochia albă a copilei. Într-adevăr, Agnes îşi pătase puţin îmbrăcămintea când scoase apă de la fântână ca să ude florile. Faţa ei se roşi la mustrarea mamei şi de atunci, albul rochiţei ei se întrecea cu albul porumbelului.

Altă dată, Agnes făcu o plimbare încântătoare prin împrejurimile castelului. Zăbovi mult culegând flori şi zburdând prin iarba înaltă. Copila părea îmbătată de mirosul fânului. Câtă plăcere îi făcu această ieşire! Se înserase, când se întoarse la castel. Porumbelul îi ieşi în întâmpinare. Zbura în jurul ei neastâmpărat, arătându-şi bucuria de a o revedea şi dorul pe care i-l purtase.

„Toată ziua”, spuse o servitoare, „a fost atât de întristat de absenţa ta şi te-a căutat peste tot. Mă mir că o făptură fără raţiune îşi recunoaşte stăpâna şi este atât de ataşată de ea!”

„Este adevărat”, răspunse Agnes. „Prin aceasta îmi mulţumeşte pentru mâncarea neînsemnată pe care i-o dau zilnic.”

„Dar tu”, o întrebă contesa, „eşti la fel de mulţumitoare? Astăzi te-ai bucurat mult de plimbarea pe care ai făcut-o, dar I-ai mulţumit lui Dumnezeu? Fie ca purtarea porumbelului să-ţi fie un exemplu de urmat.”

Agnes nici nu se gândise să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru plimbare, dar din ziua aceea nu a încetat să-şi exprime recunoştinţa înaintea lui Dumnezeu pentru toate bucuriile şi binecuvântările pe care le primea de la El, mari sau mici.

CAPITOLUL II

VĂDUVA ŞI FIICA EI

SPRE seară, contele Theobald se întoarse la castel. Se opri în faţa grajdurilor şi porunci ca animalele să fie hrănite, adăpate şi lăsate să se odihnească. Era obosit; avea ochii roşii de nesomn. Venea dintr-o expediţie dificilă, sfârşită însă cu succes, purtată împotriva unei cete de tâlhari vestiţi pentru spaima şi teroarea pe care o împrăştiaseră prin tot ţinutul. Mulţumit de rezultatul fericit al acţiunilor sale, contele se aşeză la masă, după ce un slujitor îi aduse apă de spălat şi haine curate, şi începu a povesti familiei sale peripeţiile prin care a trecut, felul în care i-a capturat pe tâlhari şi cum i-a dat pe mâna legii spre a fi pedepsiţi. Recunoscu plin de mâhnire că din rândul tâlharilor rămăseseră în libertate câţiva mai iuţi de picior, dar ca să nu le neliniştească pe cele două, contele le asigură că cei rămaşi neprinşi au fost risipiţi în aşa fel încât nu mai aveau puterea să se reorganizeze, mai ales că şeful cetei fusese şi el capturat. Astfel, presupunea contele, pacea şi liniştea vor domni pe viitor în întreaga ţară şi nimic nu va putea să-i mai tulbure. În timp ce el povestea, contesa şi Agnes torceau harnice, şi firele de lână se depănau repede din fuior. Se întunecase şi contele a aprins o lampă şi a aşezat-o pe masă. Deodată, o femeie cu obrajii palizi, sosi la castel plângând. Era îmbrăcată în doliu şi ţinea de mână o fetiţă, îmbrăcată şi ea în negru. Contele, soţia lui şi Agnes s-au ridicat să le primească, şi femeia a spus cu un glas înăbuşit de suspine:

„Dumnezeu să-ţi poarte de grijă, prea nobile conte! Deşi nu te-am mai văzut niciodată, am venit să te rog să ne adăposteşti. Eu sunt Rosalind din Hohenbourg şi această copilă este fiica mea, Emma. Fără îndoială, ai aflat de nenorocirea prin care Dumnezeu a cercetat căminul meu. Soţul meu iubit, bravul Adalric, a fost ucis în bătălia sângeroasă de anul trecut. O, cât de mult sufăr că l-am pierdut! A fost şi el un conte nobil, un soţ bun şi iubitor şi cel mai bun tată din lume. Dumneata însuţi l-ai cunoscut bine. Era atât de bun cu cei săraci şi nu a fost niciodată interesat să strângă comori pentru el însuşi. Ne-a lăsat doar o mică moştenire, dar iată, doi cavaleri, vecinii mei, lacomi după avere, mă prigonesc aprig, iar acum doresc să ne răpească şi ce ne-a mai rămas ca să trăim. Unul din ei încearcă să-mi ia câmpiile şi pajiştile care se întind la poalele castelului, iar celălalt vrea să-mi ia pădurile din partea cealaltă. După moartea soţului meu, purtarea acestora s-a schimbat total faţă de mine. Soţul meu a avut o presimţire că ceva de felul acesta se va întâmpla şi, înainte de a muri, a pomenit numele dumitale:

«Încrede-te în Dumnezeu», a spus el, «şi în orice necaz, cere ajutorul contelui Theobald! Atunci, nici un duşman nu va putea să te prigonească!» Am venit la dumneata, şi te rog să îndreptăţeşti speranţa soţului meu de pe patul lui de moarte. Ah, ce se va întâmpla cu mine dacă îmi pierd toată proprietatea? Dacă într-o zi – şi mă rog ca Bunul Dumnezeu să te ferească de aşa ceva – ai ajunge să împărtăşeşti soarta soţului meu, iar soţia şi fiica ta s-ar trezi înconjurate de duşmani şi într-o disperare ca a mea, fie ca şi ele să găsească un braţ puternic care să le izbăvească!”

Micuţa Emma, care era cam de aceeaşi vârstă cu Agnes, se apropie de conte şi îi spuse cu lacrimi în ochi:

„Bunule conte, fii tatăl meu şi nu mă alunga de sub protecţia dumitale!”

Auzind o asemenea rugăminte din gura fiicei sale, Rosalind căzu pe genunchi în lacrimi. Theobald tăcu. Faţa i se crispase asemenea unui om care cugetă adânc şi îi deveni ca de piatră. Sprâncenele i se încruntară, fruntea căpătă o expresie gravă. Îşi sprijini barba în mâini, după cum avea obiceiul, şi privirea îi rămase încremenită în pământ. După atitudinea lui, privindu-l în treacăt, părea să fi rămas indiferent la rugăminţile stăruitoare care i se făceau. Văzând asta, Agnes izbucni în lacrimi şi, printre sughiţuri, îi vorbi:

„Dragă tată, ai milă de ele. Vezi, când porumbelul meu, care fugea înspăimântat de ghearele vulturului, a venit sub protecţia noastră, mama mi-a spus că noi nu trebuie să-i alungăm niciodată pe cei ce au nevoie de ajutorul nostru şi s-a bucurat mult când a văzut dragostea mea faţă de porumbel. Cu cât mai multă dragoste ar trebui să le primim pe această mamă şi pe copila ei. Izbăveşte-le, tată, din ghearele acelor cavaleri nedemni."

Contele, mişcat adânc în suflet, răspunse:

„Bine, draga mea Agnes. Cu ajutorul lui Dumnezeu, le voi izbăvi. Tăcerea mea nu era din ezitare, ci mă gândeam care ar fi calea cea mai bună pentru a veni în ajutorul acestei doamne nobile şi copilei sale." Apoi s-a sculat şi i-a oferit un scaun contesei Rosalind. Agnes a adus altul pentru Emma şi s-au aşezat toţi în jurul mesei. Othilia a ieşit să pregătească o gustare, fiindcă în timpurile acelea stăpâna casei se ocupa personal de servirea oaspeţilor.

Theobald îi ceru văduvei să-i dea cât mai multe amănunte în legătură cu pretenţiile celor doi cavaleri. Dori să afle dacă exista vreun act, vreo moştenire, care să-i poată ajuta pe cei doi pretendenţi să-şi susţină dreptul la averea contesei. Aflând că nu, contele Theobald concluzionă:

„Contesă, după cum văd deocamdată, drepturile dumitale au fost încălcate cu obrăznicie şi aroganţă. Mâine dimineaţă voi porni însoţit de alţi câţiva cavaleri să examinăm motivele şi scuzele duşmanilor dumitale. Rămâi aici cu copila

până mă întorc şi vei afla în curând veştile bune cu care nădăjduiesc să mă întorc.”

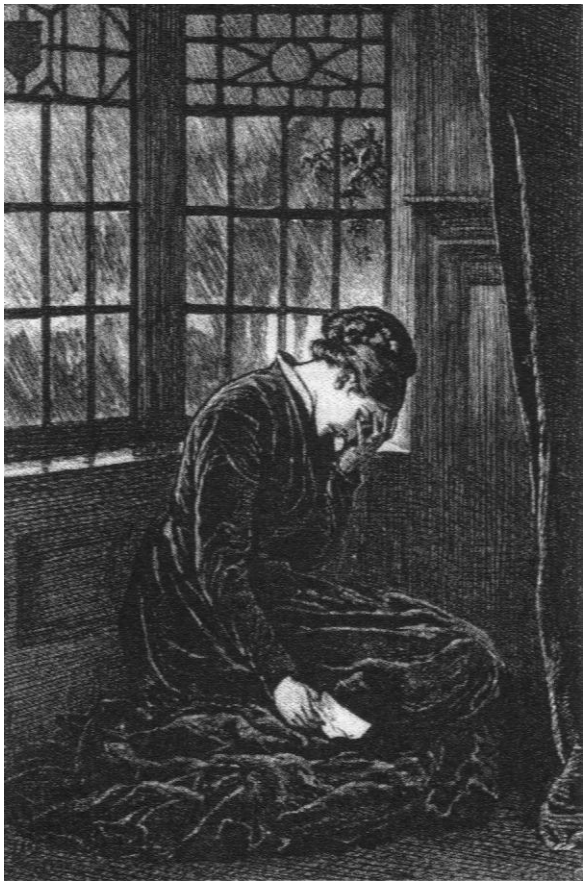

Auzind o asemenea rugăminte din gura fiicei sale,
Rosalind căzu pe genunchi în lacrimi.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, contele şi tovarăşii săi au pornit la drum şi s-au întors după câteva zile.

„Îţi aduc veşti bune”, exclamă el intrând în castel. „Duşmanii dumitale au renunţat la pretenţiile lor şi disputa s-a încheiat. Trebuie să recunosc că la început, cuvintele mele au avut un efect prea mic asupra lor, dar când am declarat război

împotriva celui ce nu va ceda, amândoi au renunţat la încăpăţânare. Iar acum, nobilă doamnă, fii pe pace. În viitor, nimeni nu va îndrăzni să treacă hotarele moşiei dumitale. Consideră că eşti sub protecţia mea şi că ai libertatea să-mi ceri ajutorul oricând."

Contesa era plină de bucurie şi lacrimi de mulţumire i-au umplut ochii.

„Să-ţi răsplătească Dumnezeu", exclamă ea, „pentru tot ce-ai făcut pentru mine şi pentru copila mea! Să te păzească de orice nenorocire şi să-ţi dea prosperitate, succes şi binecuvântare până la adânci bătrâneţi."

Zicând acestea, contesa se întoarse spre fiica ei, cerându-i să se pregătească de plecare. Aveau să se întoarcă la Hohenbourg chiar în acea zi. La auzul acestei veşti, Agnes surâse trist. Se obişnuise atât de mult cu prezenţa copilei orfane. La despărţire se îmbrăţişară, rămânând timp îndelungat cuprinse. Aveau obrajii scăldaţi în lacrimi. Agnes se gândi să-i dea Emmei un dar, ca simbol al prieteniei şi ca amintire, după cum se obişnuia în acele timpuri. Era agitată; o frământa gândul că de multe ori, în timpul vizitei ei, Emma şi-a exprimat dorinţa şi încântarea de-a avea un porumbel la fel de gingaş şi de ascultător precum cel al prietenei sale. Agnes trebuia să renunţe la unul dintre cele mai dragi lucruri ale ei, dar în cele din urmă, biruită de glasul iubirii faţă de semeni, i-l dărui prietenei sale. Emma băgă de seamă că Agnes avea inima îndoită când îi întinse porumbelul. Aşa că nu putu să primească un dar atât de preţios şi, astfel, între cele două prietene, se iscă o neînţelegere determinată de prea multă generozitate. Agnes a câştigat până la urmă disputa şi Emma fu nevoită să accepte darul oferit. Agnes îi dărui şi colivia şi, după lungi indicaţii, îi înmână porumbelul cu toată grija unei mame iubitoare care trebuie să-şi dea propriul copil pe mâna unor străini. Emma, împreună cu mama ei, plecară. Agnes le conduse o vreme pe cele două. Mult, mult timp, privi în urma lor, chiar şi după ce ele dispărură după coama

dealului. În adâncul sufletului, o sâcâia ceva dureros. Regreta că nu-i dăruise altceva în schimbul porumbelului.

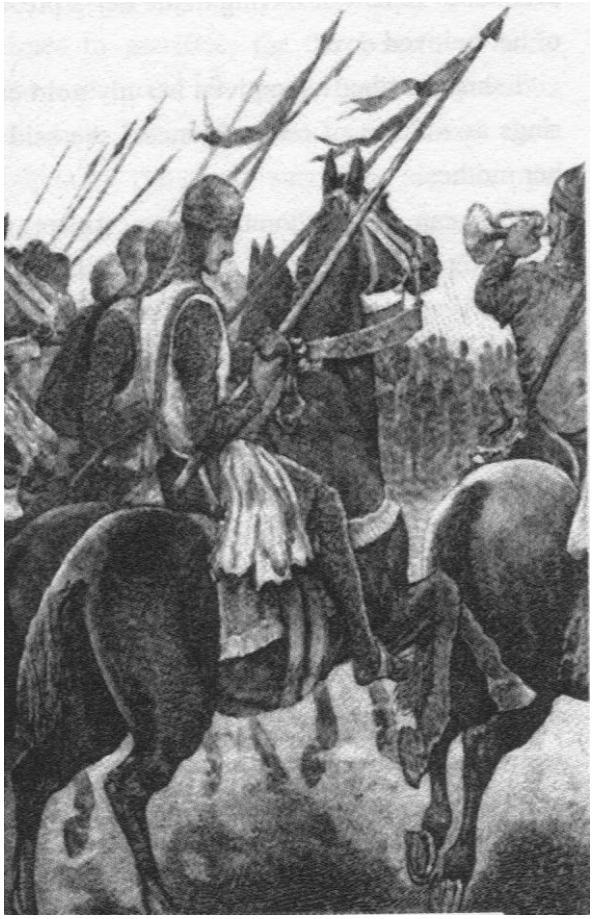

A pornit dimineaţă însoţit de câţiva cavaleri.

„Trebuia să-i fi dăruit broşa mea de aur, ca amintire”, îi spuse ea mamei sale.

„Poţi să i-o dai altă dată, Agnes”, îi răspunse mama, „când Emma va mai trece pe aici. Nu puteai să-i dai un dar mai simbolic de data aceasta. Chiar dacă i-ai fi dat un dar

foarte preţios, nu ar fi fost la fel de plăcut pentru ea ca porumbelul. Cele mai mari şi mai nobile daruri sunt cele care vin dintr-o inimă pură şi jertfitoare. Este întotdeauna mai bine să dai decât să primeşti, copila mea. Deşi nu-i întotdeauna uşor, este întotdeauna mai bine. Dăruirea unui lucru pe care-l iubeşti, chiar dacă nu are o valoare mare, este mai preţios şi este o dovadă mai clară de prietenie. Nu regreta deci ce ai făcut. Tatăl tău a fost gata să-şi rişte viaţa pentru a o ajuta pe această văduvă în necazul ei, iar cât despre tine, ai făcut un gest frumos că i-ai oferit porumbelul, sursa plăcerilor tale, pentru a alina sufletul întristat al unei copile orfane. Gândeşte-te ce mult a sacrificat Dumnezeu pentru noi. De aceea şi noi trebuie să învăţăm să jertfim în favoarea semenilor noştri toate bunurile noastre, oricât de dragi ne-ar fi, oricât de mult le-am preţui. Dacă nu vom face aşa, nu vom ajunge niciodată să ne iubim cu adevărat aproapele. Şi atunci ce răsplată să mai aşteptăm în ceruri?! Când El a dat tot, noi să nu-i dăruim nimic în schimb? Să nu crezi că Dumnezeu uită aceste mici sacrificii pe care le facem noi, copila mea. Şi chiar dacă binecuvântarea pentru fapta pe care ai făcut-o astăzi nu o vei primi pe pământ, într-o zi ea îţi va fi dăruită în ceruri.”

CAPITOLUL III

TÂLHARII

US, pe coasta unui deal singuratic, vechiul castel Hohenbourg se odihnea învăluit de taină. Era o seară adâncă. Focuri vesele jucau la ferestrele înalte de lemn. De când se întorsese la casa ei, împreună cu fata, Rosalind nu a mai avut necazuri cu vecinii ei dornici de înavuţire. Acum totul era liniştit şi părea că pacea nu se va risipi prea curând. În tăria înnoptării se auziră bătăi îndelungi în porţile castelului. Doi străini veniseră să ceară milă şi adăpost peste noapte. Semănau cu nişte pelerini ades întâlniţi în vremea aceea. Purtau haine lungi, vechi, cu cusătură simplă şi pălării cu cozorocul împodobit de scoici. Se sprijineau în toiege din când în când, ca şi cum drumul anevoios i-ar fi ostenit mult. Servitorul care deschise poarta se grăbi să-şi anunţe stăpâna. Oamenii buni se bucură când întâlnesc sărmani plecaţi în lume, pentru că pot să-i asculte, să-i ajute şi să-i cinstească, iar Rosalind era şi după fire, şi după înfăţişare, foarte bună la inimă. De aceea, dădu poruncă de îndată ca noii sosiţi să fie aduşi în sala de oaspeţi şi să li se gătească în grabă masa. Cei doi străini îşi potoliră setea cu câte o cupă cu apă rece de izvor, care păru să le învioreze privirea. Rosalind, dorind să-şi cinstească oaspeţii cât mai bine, coborî ea însăşi, însoţită de Emma.

Pelerinii rămaseră aşezaţi pe locurile lor. Se citea pe chipul lor că sunt iubitori de vorbă. Cei ai casei se strânseră de o parte şi de alta a mesei, ascultând, uneori cu neastâmpăr, alteori cu gura căscată, poveştile fascinante ale celor doi

necunoscuţi. Erau poveşti despre Ţara Sfântă, despre simţământul înalt pe care nu-l poate şti decât cel care a văzut cu ochii lui locurile atât de lăudate şi vestite. Emma era fascinată. Visase dintotdeauna la acele ţinuturi bătătorite de paşii Mântuitorului. Simţea o dorinţă înflăcărată să umble şi ea pe urmele paşilor Lui, dar ştia bine că niciodată nu se va întâmpla asta.

„Emma, draga mea", îi spunea mama ei, „noi putem să vizităm în fiecare ceas din zi ţara aceea, muntele Măslinilor, grădina Ghetsimani, Golgota şi mormântul gol. Tot ce trebuie să facem este să citim Sfânta Scriptură şi să-L însoţim pe Domnul Isus pe ţărmurile Galileii, în templu – la Ierusalim, pe munte unde-şi învăţa ucenicii, în grădina unde a plâns cu amar şi pe crucea unde şi-a vărsat sângele Lui sfânt pentru noi. Poţi să-L vezi vindecând leproşii, ologii, dând vedere orbilor şi chiar înviind pe fiica sutaşului Iair. Dar cel mai mult vei putea vedea cum a trăit o viaţă de slujire şi iubire. Dacă Îl cunoaştem ca Mântuitor personal, vom putea învăţa din lecţiile şi exemplele vieţii Sale. Dacă vom suferi ca şi El, vom împărăţi cu El; dacă murim cu El, de asemeni vom trăi cu El, nu în Ierusalimul cel vechi, ci în Ierusalimul cel nou."

Într-un târziu, străinii uitară de Ţara Sfântă. Păreau preocupaţi îndeosebi de ţinuturile înconjurătoare. Urmăreau să afle cât mai multe cu privire la cunoscutul castel Falkenbourg. Începură a-l lăuda peste măsură pe contele Theobald pentru vitejia şi puterea lui.

„Dacă nu ar fi atât de departe", spuse cel mai bătrân dintre ei, „şi dacă am avea cea mai mică speranţă că l-am putea găsi acasă, am face acest sacrificiu şi ne-am abate din drumul nostru, ca să-l întâlnim."

Rosalind îi asigură că drumul pe care mergeau trecea prin apropiere castelului Falkenbourg şi că venerabilul conte, care tocmai se întoarse la castel, ar trebui să fie acasă.

„Mă bucur să aflu aceasta", exclamă unul dintre pelerini. „Va fi o mare plăcere să ne întâlnim, mai ales fiindcă

avem afaceri importante de discutat cu el. Mâine dimineaţă vom porni spre Falkenbourg."

Ziua următoare se ivi tăcută şi frumoasă. Dimineaţa, pe la ceasurile nouă, după ce mâncară, cei doi străini îşi luară rămas bun de la binefăcătorii lor. Rosalind şi Emma le dăduseră de grijă să transmită salutările cele mai calde şi admiraţia lor faţă de contele Theobald, soţia lui, Othilia, şi faţă de micuţa Agnes. Le-au dat fiecăruia din ei nişte galbeni şi merinde pentru drum, iar Emma i-a rugat să-i transmită prietenei sale Agnes multe mulţumiri şi să-i spună că porumbelul alb este sănătos.

Rosalind înţelese din cuvintele pelegrinilor că nu cunoşteau drumul, aşa că porunci unui servitor să-i însoţească până la drumul care ducea la Flakenbourg.

Servitorul plecă cu ei şi se oferi să le ducă bagajele. Pelerinii, oricum, l-au băgat foarte puţin în seamă şi, după ce au trecut un şir de munţi abrupţi, au început să converseze între ei în italiană. Băiatul care-i însoţea era el însuşi italian. La castel, toţi îl strigau Linhard, deşi numele lui adevărat era Leonardo. Era orfan, dar dintr-o familie bună, şi contele Adalric, fiindu-i milă de el, l-a angajat în serviciul lui şi l-a adus în Germania. Deşi tânărul învăţase limba germană, înţelegea încă foarte bine limba lui maternă. Asculta atent şi era gata să le mărturisească bucuria de a auzi limba ţării sale, când, deodată, conversaţia celor doi îl umplu de oroare şi spaimă.

Află că nu erau pelerini, ci se îmbrăcaseră aşa pentru a se deghiza şi că ţinutul prin care treceau nu le era necunoscut aşa cum dăduseră de înţeles. Aparţineau unei cete de tâlhari pe care Theobald reuşise să o pedepsească şi să o disperseze, iar acum inimile lor nu doreau nimic altceva decât răzbunare. Intenţionau ca în aceste haine nevinovate să intre în castel, unde să ceară adăpost, iar în timpul nopţii să-i măcelărească pe conte, pe soţia şi fiica lui şi pe toţi ceilalţi, apoi să ia tot ce era de valoare şi pe urmă să dea foc castelului.

Când castelul le-a apărut la orizont, între două dealuri acoperite de păduri, tâlharul cel mai în vârstă, pe nume Lupo, i s-a adresat lui Orso, camaradul său:

„Priveşte! În sfârşit am ajuns aproape de cuibul tiranului. Câţi tovarăşi de-ai noştri, bravi şi neînfricaţi, nu au sfârşit la ştreang din pricina bunăvoinţei lui de a-i ajuta pe cei nevoiaşi. Dar îţi promit că în curând şi el va muri de moartea unui ticălos."

„Dar misiunea aceasta nu este fără pericol", răspunse Orso. „Dacă facem cea mai mică greşeală, va fi rău de noi. Este adevărat că toate comorile contelui îţi fură privirea dar au şi un anumit grad de risc."

„Să-l ucid cu mâinile mele", exclamă Lupo într-un exces de furie, „va fi pentru mine o bucurie de o mie de ori mai mare decât să-i iau tot ce are, deşi este departe de mine gândul de a-i dispreţui aurul. Doar să ne reuşească planul şi vom fi destul de bogaţi. Ne vom abandona meseria şi vom alege o viaţă mai liniştită. Stai! Mi-a venit o idee grozavă. În garderoba contelui vom găsi tot felul de haine maiestuoase şi ne vom îmbrăca cu ele. Tu îţi vei pune la gât lanţul lui de aur, iar eu coroana de conte împodobită cu mărgăritare. Vom pleca într-un ţinut îndepărtat unde nimeni nu ne cunoaşte. Acolo ne vom da drept cavaleri de cinste şi ne vom bucura în pace de prada luată."

„Văd că ţie ţi se pare totul simplu şi uşor", răspunse Orso, „dar nu ştiu de ce, toată afacerea aceasta mă îngrozeşte şi mă face să mă cutremur."

„Să te cutremuri?!", exclamă Lupo rânjind batjocoritor. „Dar n-am pregătit noi totul? Nu ne-am înţeles aşa? Nu avem destui viteji? Când trei torţe aprinse vor apărea în fereastra încăperii în care ne vor găzdui, şapte tineri puternici şi neînfricaţi, care vor aştepta în pădure semnalul, vor veni imediat în ajutorul nostru. Vor intra prin poarta grădinii, pe care noi o vom deschide dinăuntru. Unul din ei ştie toate încăperile şi cămările ca la el acasă. Nouă inşi vom

reuşi cu uşurinţă să junghiem câţiva bărbaţi adormiţi. Linişteşte-te, succesul este asigurat."

Linhard abia se stăpânea să nu tremure de frică la auzul acestui plan oribil, dar avu grijă ca tâlharii să nu observe că el a înţeles ceva din conversaţia lor. Începu să păşească fluierând în urma lor, culegând flori şi plante medicinale, dar în adâncul inimii lui se ruga ca Domnul să nu lase ca acest plan mârşav să reuşească. Se hotărî să-i însoţească până la Falkenbourg şi să-i destăinuiască totul contelui Theobald.

Tâlharii erau prinşi în discuţia lor şi îşi împărtăşeau plini de avânt planurile făurite până în cele mai mici amănunte. Cuprins de vâlva şi de bucuria gândului de răzbunare, Lupo lunecă de pe cărarea îngustă pe care mergeau şi ar fi căzut în adâncimea stâncilor, dacă nu s-ar fi prins în grabă de un tufiş crescut pe marginea prăpăstiei. În cădere, mantia i s-a rupt, agăţându-se şi ea de crengile aceluiaşi tufiş. Linhard observă că sub mantia lungă şi cafenie purta o tunică vişinie şi o platoşă strălucitoare. Avea de asemenea un pumnal ascuţit care i-a căzut de la brâu. Linhard se prefăcu că nu a văzut nimic. Tâlharul se grăbi să-şi pună înapoi pumnalul şi să-l acopere cu mantia, apoi îl privi ţintă pe băiat dar acesta fluiera, ca şi cum nici nu ar fi bănuit ceva.

În curând ajunseră la o prăpastie pe fundul căreia curgea un râu repede şi învolburat. Malurile erau din stâncă, acoperite cu câteva tufişuri aplecate peste prăpastie, iar trunchiul unui brad lung şi subţire slujea drept pod. Tâlharul cel mai bătrân îi spuse tovarăşului său în italiană:

„S-ar putea ca tânărul să-mi fi observat armele şi să ne suspecteze. Când ajunge la mijlocul punţii, îl împing şi-l trimit la fundul abisului. În felul acesta suntem mai siguri."

La auzul acestor cuvinte, Linhard fu gata să cadă de frică. Se opri la marginea prăpăstiei şi exclamă:

„Eu unul nu am curajul să trec în partea cealaltă. Mă ameţeşte în cap numai când văd cât de adâncă este prăpastia."

Dar tâlharul mai bătrân îi spuse:

„Nu-ţi fie frică, tinere! Vino aici! Te trec eu în partea cealaltă.” Se apropie de băiat cu braţele deschise pentru a-l prinde, dar Linhard se retrase, gata să o ia la fugă prin pădure.

„Vai!”, exclamă el tremurând. „Eu unul mă întorc, decât să cădem amândoi în prăpastie. Dacă am avea fericirea de a trece în partea cealaltă, cum aş putea să trec înapoi la întoarcere? Mă întorc înapoi la castel, nu mai aveţi nevoie de ghid. Uitaţi-vă, acolo este drumul; şi castelul Falkenbourg nu este prea departe, aşa că nu vă puteţi rătăci.”

Tâlharul cel mai tânăr consideră că tânărul se înspăimântase numai la vederea prăpăstiei, de care el însuşi se temea, şi îi zise tovarăşului său în italiană:

„Lasă-l să plece, Lupo, băiatul nu a văzut nimic. La urma urmei, chiar dacă ţi-a văzut platoşa şi pumnalul, ce contează? El nu înţelege limba noastră, aşa că habar n-are de planul nostru. Lasă-l să plece liniştit.”

„Bine, fie cum zici tu”, răspunse celălalt. „Dar pentru siguranţa noastră, vom distruge podul. În felul acesta vom fi siguri că nu va putea să ne încurce planurile. Falkenbourg se află în partea cealaltă râului. Ar trebui să meargă o distanţă foarte mare până la podul de mai sus, iar în josul apei nu este nici un pod, aşa că ar fi imposibil ca cineva să le dea de ştire de dincoace de râu înainte ca planul nostru să fie deja executat.”

Tâlharii şi-au luat bagajele de la Linhard şi l-au lăsat să plece înapoi, fără ca să-i mulţumească măcar pentru serviciile lui. Când au ajuns în partea cealaltă a râului, Lupo i-a strigat în germană:

„Fiule, ai avut dreptate! Podul este umed, acoperit de muşchi şi pe jumătate putred. Într-o zi, cineva îşi va pierde viaţa aici. Pentru a preveni o asemenea nenorocire, îl vom distruge. Ţăranii din împrejurimi vor putea să construiască altul mai bun.”

Tâlharii au împins capătul bradului în prăpastie, iar acesta s-a rostogolit cu zgomot în abis, unde curentul înspumegat l-a făcut să dispară îndată din privirea lor.

După ce tâlharii au dispărut dincolo de dealul de la marginea prăpăstiei, Linhard începu să alerge cât îl ţineau picioarele pentru a duce vestea groaznică stăpânei sale, fiindcă nu cunoştea pe nimeni în tot ţinutul căruia să-i poată mărturisi acea oribilă taină.

CAPITOLUL IV

MISIUNEA PORUMBELULUI

ROSALIND se bucura de liniştea care o înconjura precum o mantie uşoară şi răcoroasă. Deasupra ei cântau ciocârlii, şi nu departe de locul în care se afla, într-un stejar bătrân, se ciorovăiau măruntele vrăbii. Atrasă de nepăsarea naturii, Rosalind nici nu-şi închipuia pericolul ce-l ameninţa pe binefăcătorul ei, nobilul Theobald. Emma vorbea mereu de povestirile pelerinilor şi-i punea mamei o mulţime de întrebări în legătură cu ţara minunată despre care ei le vorbiseră. Spre seară, când soarele coborâse spre asfinţit, şi afară vântul adia răcoros, mama şi fiica au ieşit în vale să-şi viziteze câmpiile. Recolta era promiţătoare, iar grâul, cu spicele lui aurite, aplecate de bătaia domoală a vântului, anunţa un seceriş bogat şi hambare pline, cu vârf.

Deodată îl văzură pe Linhard alergând spre ele disperat, abia trăgându-şi răsuflarea.

„O, buna mea stăpână!”, strigă el înmănunchindu-şi mâinile. „Vă aduc veşti groaznice. Cei doi bărbaţi nu sunt pelerini, ci tâlhari. Planul lor este să-l ucidă pe contele Theobald şi pe toată familia lui, să-i jefuiască şi să le ardă castelul.” Linhard era atât de înfiorat, încât nu mai putu să scoată nici un cuvânt. Istovit de tot, părea că inima era gata să-i sară din piept şi se prăbuşi la marginea drumului, rămânând aşa un timp îndelungat, înainte de a-şi putea continua trista povestire.

Rosalind şi Emma începură să tremure ca şi cum ar fi fost cuprinse de boala frigurilor nemiloase. Un fior ca de gheaţă le străbătu pieptul la auzul acelei dezvăluiri groaznice.

„Vai”, exclamă contesa, „cât de îngrozitoare este această veste! Ce mare nenorocire îl ameninţă pe nobilul şi generosul conte şi pe buna lui soţie!”

„Şi pe Agnes, prietena mea”, adăugă Emma înspăimântată şi palidă ca ceara. „Ah, dacă ea moare împreună cu părinţii ei, voi muri şi eu de durere.”

„O, Emma!”, spuse Rosalind, „du-te înaintea mea. Aleargă la castel, iar eu te voi urma cu sărmanul Linhard. Aleargă cât poţi de tare şi strânge-i pe toţi laolaltă. Pune-i să înhame caii şi să mergem la Falkenbourg pentru a-l anunţa pe conte de pericolul ce-l paşte. Spune-le că am poruncit să se grăbească. Dacă e necesar, să se forţeze caii până când vor cădea sleiţi de oboseală.”

Emma începu să urce dealul iute ca o căprioară şi ajunse în curând la poarta castelului. Auzindu-i ţipetele, toţi servitorii se adunară în curte, tremurând de frică. Emma, le explică în câteva cuvinte pericolul care îi aştepta pe cei de la Falekenbourg. Toţi au fost cuprinşi de spaimă şi au izbucnit deodată, vorbind în fel şi chip de cei doi pelerini, plângând ca şi cum castelul lor înşişi ar fi ars în flăcări.

O clipă mai târziu, Rosalind ajunse şi ea în curte cu băiatul. Tot drumul, femeia se căzni să afle de la el cât mai multe amănunte cu privire la planurile tâlharilor şi la modul în care urmau să procedeze.

„De ce staţi aici, bocind ca nişte babe? Pe cai cu voi! Să zburaţi până la Falkenbourg şi să-i salvaţi!”

„Este imposibil, nobilă doamnă!”, răspunse bătrânul slujitor care fusese purtătorul de arme al fostului conte. „Tâlharii sunt cu mult înaintea noastră. Acum nu-i mai desparte decât o leghe de Falkenbourg, în timp ce noi ar trebui să călătorim cincisprezece ca să ajungem acolo pe podul din susul apei şi este aproape noaptea. În multe locuri,

drumul este inundat din cauza ploilor, şi pe un astfel de drum, nu putem goni caii prin întuneric. Chiar cu cel mai bun cal din lume, cu mare greutate s-ar ajunge acolo înainte de răsăritul soarelui. Caii noştri bătrâni, folosiţi la cărat poveri, nu sunt buni pentru călărit, iar după moartea contelui, caii de război au fost vânduţi. În tot ţinutul nu găsim un armăsar care să poată galopa jumătate din distanţă."

Rosalind încremeni cu mâinile împreunate ca la rugăciune. Obrazul îi înmărmurise, devenind tot mai alb. Îşi înălţă ochii scăldaţi în lacrimi amare către cer, implorând mila şi ajutorul lui Dumnezeu.

„Nu mai este nici un ajutor, decât din partea Ta, Dumnezeul meu!", exclamă ea ridicându-şi mâinile. „Ai milă, Doamne, şi răsplăteşte bunătatea acestei familii faţă de mine! O, Emma! Roagă-te şi tu, copila mea; roagă-te ca planul vrăjmaşului să eşueze."

Emma îşi ridică ochii plini de lacrimi spre cer şi începu să plângă în hohote:

„Doamne, Tu eşti plin de milă! Ajută-i pe ei, cum ne-au ajutat şi ei pe noi." Toţi cei prezenţi începură să se roage împreună cu ele.

Rosalind le spuse: „Eu ştiu că voi sunteţi slujitori bravi şi curajoşi! Oricât de imposibilă este această misiune, încercaţi să o îndepliniţi. Un singur cuvânt le poate salva viaţa. O, dacă sărmanul Linhard nu ar fi atât de istovit ar pleca şi el cu voi, dar tu, Martin", continuă ea adresându-se unui servitor tânăr, „tu eşti bun de picioare. Porneşte la drum. Cărarea este cu o treime mai scurtă decât drumul. Îţi dăruiesc o sută de galbeni dacă soseşti la Falkenbourg la timp."

„Este imposibil, nobilă doamnă", răspunse el. „Cine poate găsi prin bezna nopţii, cărarea îngustă de pe creasta muntelui, fără a cădea de o sută de ori în prăpastie?"

„Şi apoi", adăugă Linhard, „singura punte care exista pentru a trece râul a fost distrusă de tâlhari. Nimeni nu poate trece râul, numai dacă are aripi."

„Aripi!”, exclamă Emma, cu ochii strălucind de bucurie. „Eu ştiu cum să trimit un mesaj la Falkenbourg. Contele Theobald mi-a spus să ţin porumbelul închis câteva zile, fiindcă, dacă nu voi avea grijă, va zbura repede înapoi la Falkenbourg şi, oricât de departe ar fi, îşi va găsi drumul înapoi. Hai să-i legăm un bileţel de picior şi va ajunge îndată acolo.”

„O, Dumnezeul meu, Îţi mulţumesc!”, exclamă Rosalind. „Tu ne-ai auzit rugăciunile. Emma, numai Dumnezeu ţi-a dat gândul acesta.”

Emma urcă în fugă două câte două scările care duceau spre camera ei. Între timp, Rosalind se grăbi să scrie câteva rânduri de avertizare contelui. Bileţelul fu înfăşurat într-o panglică roşie şi legat la piciorul porumbelului. Când totul fu gata, mama şi fiica, însoţite de slujitori, ieşiră din castel şi străbătură drumul care cobora dealul. În vale, s-au oprit. Emma deschise colivia şi eliberă porumbelul. Pasărea se ridică în înalt precum o săgeată şi, bătând voios din aripi, se legănă în cercuri largi de câteva ori, deasupra capetelor lor, apoi urmă calea spre Falkenbourg. Bătea des din aripi şi, după

scurt timp, dispăru în văzduh. Locuitorii din Hohenbourg fură încântaţi de ideea salvatoare a copilei. Oamenii, adunaţi de

prin împrejurimi, au urmărit porumbelul până departe şi au rămas aşa, cu ochii pironiţi spre cer, chiar şi după ce acesta se pierdu printre norii zbuciumaţi, înălţând către Dumnezeu rugăciuni şi mulţumiri cu lacrimi. Nici un vas încărcat cu aur nu a plecat vreodată însoţit de un torent aşa de mare de binecuvântări şi slavă.

Totuşi, Rosalind şi Emma nu puteau să-şi alunge sentimentele de frică care le chinuiau inimile.

„Dar dacă porumbelul nu va ajunge la castel?", întrebă contesa. „Dacă va ajunge pradă vreunui vultur sau dacă nu va putea zbura o distanţă atât de lungă fără să se odihnească şi astfel să întârzie? Este posibil, de asemenea, ca atunci când va sosi la Falkenbourg să nu fie observat şi astfel să nu poată intra. Ce groaznică va fi atunci nenorocirea!"

Urcară amândouă la fereastra prin care puteau să privească spre Falkenbourg şi încercară să scruteze zarea întunecată, rugându-se din adâncul inimilor. O teroare de nedescris parcă le îngheţase simţămintele şi speranţele şi nu îndrăzneau să reflecteze prea mult asupra situaţiei. Lumina unui foc la orizont avea să le dea de ştire că mesagerul lor nu a ajuns la timp. Nu s-au dezlipit de la fereastră şi nu au închis un ochi ca să doarmă. Era deja miezul nopţii şi un vânt năprasnic se porni dinspre pădure. Tot ţinutul era acoperit de un întuneric profund. Deodată, o luminiţă strălucitoare se văzu licărind din direcţia castelului Falkenbourg. Începură amândouă să tremure de frică şi să se roage.

„O, mamă", exclamă Emma printre suspine, „flacăra se ridică mai sus, şi mai sus! Uite cum bate vântul încoace! Porumbelul nu a putut ajunge la castel!"

Amândouă plângeau deznădăjduite în hohote, dar, spre marea lor bucurie, şi-au dat seama în curând că se înşelaseră. Lumina fâlfâind pe care au văzut-o înălţându-se pe cerul nopţii nu fusese altceva decât luna, mai înceţoşată ca altădată. Norii negri care-i umbreau strălucirea fură risipiţi de vântul puternic, şi luna se ivi acum mai mândră şi mai clară.

Astrul nopţii îşi odihni pentru o vreme obrazul strălucitor pe înălţimile munţilor, scăldaţi în oceane de argint vineţiu.

Rosalind era îngrijorată pentru prietenele ei.

Mama şi fiica rămaseră la fereastră, urmărind cu încordare să vadă săgeata de foc care ar fi putut străpunge orizontul. Dar nu se zărea nimic. Lumea adormise în pace şi zgomotele amorţiră şi ele, ostenite. Zorii răsăreau triumfători peste hotarele nopţii, iar cele două au salutat dimineaţa cu

strigăte înduioşătoare de bucurie adâncă. Îngenunchind cu lacrimi în ochi, după o noapte teribilă de chin, I-au mulţumit lui Dumnezeu pentru dulcea lumină a răsăritului de soare.

CAPITOLUL V

PEDEPSIREA CELOR VINOVAŢI

TOŢI locuitorii domeniului Hohenbourg erau nespus de fericiţi că tâlharii nu reuşiseră să transforme minunatul castel Falkenbourg în cenuşă, dar, cu toate acestea, tulburarea şi neliniştea nu pieriră din inimile lor. Nimeni nu ştia ceva sigur despre starea contelui şi a familiei sale. Aşteptau cu încordare veşti despre ei, dar acestea nu se iveau încă.

„O, ce n-aş da să pot afla ceva despre scumpii noştri binefăcători", spunea Rosalind din vreme-n vreme, cu capul sprijinit în mâini şi cu privirea rătăcind peste coama dealurilor din jurul castelului. „Bucuroasă mi-aş da toate giuvaerele."

Între timp, evenimentele care avuseseră loc la Falkenbourg în timpul nopţii trecute rămâneau o taină pentru ele; şi nu puteau să facă nimic altceva decât să aştepte cu răbdare noutăţile.

Contele, Othilia şi fiica lor, Agnes, stăteau aşezaţi în jurul mesei, seara, cu inimile mulţumite şi lipsite de orice grijă. Soarele cobora deja spre orizont, iar razele lui pătrundeau prin fereastră şi luminau sala antică de mese. Un servitor apăru în uşă şi anunţă sosirea a doi pelerini. Contele îi porunci să-i primească cu cinste.

„După cină", spuse el, „voi sta de vorbă cu ei. Probabil vin de la o distanţă mare şi ne vor povesti ce-au întâlnit în călătoriile lor."

Servitorul făcu o uşoară plecăciune şi ieşi de îndată să împlinească porunca dată. „Ce istorisiri minunate ne vor aduce oamenii aceştia care au călătorit prin ţinuturile pe care atâţia alţii râvnesc să le vadă într-o zi", gândea Agnes,

bucurându-se că-şi va putea astâmpăra câtuşi de puţin curiozitatea. Cu câtă plăcere avea să îi asculte pe cei doi călători! Nici unul din cei prezenţi în sala mare a palatului nu presimţea nenorocirea care-i ameninţa.

Stăteau aşezaţi împrejurul mesei, cu gândurile rătăcite. Vorbeau unul cu altul despre ceea ce îi frământa sau îi bucura. Aşa făceau seară de seară când se întorceau de la treburile lor. Pe neaşteptate, în liniştea şi nepăsarea aşternută, se auzi strigătul plin de uimire al copilei care într-o clipă fu lângă fereastră:

„Ah, porumbelul meu!" Porumbelul, era într-adevăr la fereastră, cu aripile deschise. Lovea fereastra cu ciocul de parcă i-ar fi rugat să-i deschidă. Agnes deschise fereastra, iar porumbelul, zburând imediat înăuntru, se aşeză pe umărul ei, aşteptând să fie mângâiat.

„Uite, are o panglică legată la picior", spuse Othilia zâmbind. „Este şi un sul mic de hârtie. Poate că este o scrisoare. Copiii sunt atât de ingenioşi uneori."

Contele luă şi privi îndeaproape bileţelul. Uitându-se cu atenţie, privirea lui se opri asupra unei inscripţii scrise pe partea exterioară a sulului. Citi cu un oarecare aer întrebător: „*Citiţi aceasta fără întârziere.*"

„Da… nu ar fi rău să vedem ce scrie", spuse contele, neputând să-şi ascundă zâmbetul de indiferenţă pe care îl au oamenii încrezători în liniştea şi pacea netulburată care-i înconjoară.

„Ce-o fi vrând să însemne această recomandare care ne cere atâta grabă?" Şi contele desfăcu sulul fără prea mare interes. Îşi aruncă o clipă privirea asupra lui şi faţa i se crispă pe dată ca în apropierea unui mare dezastru.

„Doamne, Dumnezeule", exclamă el, „ce înseamnă aceasta?!"

„Ce s-a întâmplat?", îl întrebă Othilia îngrozită, văzându-i faţa.

Theobald citi:

Prea nobile conte, cei doi pelerini care îţi vor cere adăpost în seara aceasta sunt tâlhari şi aparţin cetei numeroase pe care dumneata ai înfrânt-o nu cu mult timp în urmă. Numele lor sunt Orso şi Lupo. Sub hainele lungi de mănăstire poartă platoşe şi pumnale. În noaptea aceasta, intenţionează să te asasineze pe dumneata, pe soţia şi fiica dumitale, pe toţi cei de la castel, apoi să vă ia toate comorile şi în sfârşit să dea foc castelului. Alţi şapte tâlhari care stau ascunşi în pădure, aşteaptă semnalul stabilit între ei. Trei torţe aprinse în fereastra camerei de oaspeţi le vor indica momentul când trebuie să intre în castel, ca să-i ajute să-şi împlinească scopul. Cei doi urmează să le deschidă uşa de la grădină ca să-i introducă în curte şi apoi să vă ucidă pe toţi. Facă Bunul Dumnezeu ca porumbelul să sosească la timp şi să fiţi salvaţi. A fost imposibil să vă trimitem vreun mesaj pe orice altă cale. Vă rog să-mi trimiteţi imediat un mesager care să-mi confirme izbăvirea voastră.

Cu devotament, Rosalind.

„Ah!”, exclamă Othilia plină de emoţie, „porumbelul acesta este un mesager al lui Dumnezeu, ca şi porumbelul lui Noe, care i-a adus frunza de măslin. Agnes, hai să îngenunchem şi să-I mulţumim lui Dumnezeu aşa cum I-au mulţumit cei din corabie. Şi pe noi Dumnezeu ne-a salvat într-un mod miraculos.”

Contele îngenunche şi, cu mâinile înmănuncheate şi cu ochii ridicaţi spre cer, exclamă: „O, Dumnezeul meu, Îţi mulţumesc din inimă!”

Apoi le spuse soţiei şi fiicei sale să meargă într-o altă încăpere şi îşi puse platoşa. Porunci câtorva din oamenii săi să se pregătească şi să aştepte semnalul lui, apoi trimise cuvânt pelerinilor să urce în sala de mese. Aceştia au intrat cu un aer umil şi cu multe plecăciuni şi urări de bine. Lupo începu să vorbească cu un glas mieros:

„Puternice cavaler şi generosule conte! Venim direct din Hohenbourg şi îţi aducem complimentele pline de afecţiune din partea contesei Rosalind. Cât de fericiţi ne simţim să putem sta faţă în faţă cu eroul care a umplut ţinuturile acestea de gloria şi mărinimia sufletului său – omul în care toţi cei obidiţi şi nenorociţi, văduvele şi orfanii au aflat un izbăvitor, asupra căruia îşi trimit binecuvântările, şi pe care cuvioasa Rosalind l-a lăudat şi l-a binecuvântat numindu-l «ocrotitorul ei». Ah, ce nobilă şi pioasă doamnă! Ne-a încărcat cu onoruri pe care noi nicicum nu le-am meritat. Şi fiica ei încântătoare, Emma, cât de bună şi graţioasă este! Asculta cu ochii plini de lacrimi povestirile noastre despre călătoriile din Ţara Sfântă. Am putea să vă istorisim ceasuri întregi, precum le-am istorisit celor din Hohenbourg. Însă, deocamdată, rămânem profund mulţumiţi de a ne fi împlinit rugămintea încredinţată; şi, înainte de a ne încheia misiunea, dorim să vă asigurăm de respectul şi dragostea pe care vi-l poartă cei din Hohenbourg, adăugând doar că preabuna contesă Rosalind, fiica ei, precum şi minunatul porumbel sunt bine şi sănătoşi.”

Contele Theobald era de-a dreptul enervat de aceste linguşiri exagerate sub care se ascundeau cele mai mârşave intenţii. Se stăpâni totuşi şi îi întrebă pe un ton grav, dar liniştit:

„Cine sunteţi voi?”

„Pelerini săraci”, răspunse Orso. „Ne întoarcem din Ţara Sfântă şi ne îndreptăm spre Thuringia, unde ne-am născut.”

„Cum vă numiţi?”, întrebă contele ridicându-şi glasul.

„Pe mine mă cheamă Hermann”, spuse Lupo, „iar pe tovarăşul meu tânăr de călătorie îl cheamă Burkhard.”

„Cu ce scop aţi venit în castelul acesta?”

„Am venit să-ţi cerem să ne adăposteşti o singură noapte”, răspunseră ei cu o plecăciune. „Mâine dimineaţă, la primul cântat al cocoşilor, vom pleca. O, cât de mare va fi bucuria mamelor noastre, când ne vor vedea!”

„Minţiţi!”, exclamă contele cu un glas tunător. „Pe tine nu te cheamă Hermann, ci Lupo; iar pe tine, tâlharule tânăr, nu te cheamă Burkhard, ci Orso. Nu vă întoarceţi din Ţara Sfântă şi nu sunteţi pelerini, ci tâlhari, asasini şi incendiatori. Ţara voastră nu este Thuringia. Nu v-aţi născut în Germania şi nu aţi venit la mine să-mi cereţi ospitalitate pe timp de o noapte. Aţi venit să ne ucideţi, să ne jefuiţi şi să ne ardeţi castelul. Veţi primi răsplata pe care faptele voastre o merită, murind de sabie şi de foc. Prindeţi-i, oşteni! Dezbrăcaţi-i de hainele pe care nu au dreptul să le poarte, ca să-i vedem în costumaţia lor adevărată! Dezarmaţi-i şi puneţi-i în lanţuri, apoi aruncaţi-i în temniţă.”

Oştenii se năpustiră asupra tâlharilor şi le smulseră mantiile de pelerin. De sub hainele pioase purtate de cei doi călători ieşiră la iveală platoşele şi pumnalele cu care erau înarmaţi şi care erau destinate să aducă nenorocirea şi moartea.

„O, tâlhari ticăloşi!”, exclamă contele. „V-aţi îmbrăcat în pietate, ca să înşelaţi pe cei miloşi. Numai această înşelăciune este o crimă ce merită moartea!”

Fură legaţi fedeleş şi aruncaţi imediat în temniţă.

Aflaţi după gratiile de fier, de unde nu aveau nici o posibilitate să evadeze, înconjuraţi doar de pereţi întunecaţi şi cenuşii, cei doi tâlhari păreau încă nedumeriţi, neputând încă să creadă că ceea ce li se întâmplase era adevărat. Stătură o vreme tăcuţi, fiecare cufundat în întrebătoarele lui gânduri, când cel mai tânăr dintre ei, nemaiputându-se stăpâni, i se adresă tovarăşului său:

„Cum a putut contele să ştie planul nostru până în cele mai mici detalii? Ştie până şi conversaţia noastră de pe drum. Crezi că tânărul care ne-a însoţit a înţeles limba noastră şi ne-a trădat?”

„Cum ar fi putut trece prăpastia? Şi cum putea să intre în castel? Am urmărit cu atenţie”, răspunse Lupo, „şi n-am pierdut din ochi nici o clipă porţile castelului. Nimeni nu a trecut prin ele de când am sosit aici. Fără îndoială, totul este absolut necurat. Theobald trebuie să fi făcut un pact cu diavolul.”

Apoi izbucni într-un torent de înjurături groaznice la adresa contelui. „Numai el, acest crud Theobald”, striga el făcând spume la gură, „este cauza nenorocirilor noastre.” În împietrirea inimii sale, Lupo nu voia să recunoască că el însuşi, prin crimele lui odioase, se aruncase în acel abis.

Orso, cel mai tânăr dintre ei, în schimb, începu să plângă în disperare şi să-i adreseze reproşuri tovarăşului său:

„Îmi pare atât de rău că n-am ascultat de glasul conştiinţei mele şi am călcat Cuvântul lui Dumnezeu”, spuse el, „punându-mi încrederea în iluziile false cu care m-ai înşelat! Mi-ai promis o viaţă plină de bucurie, în mijlocul onorurilor şi a belşugului, iar acum nu mă pot aştepta la nimic, decât la o moarte ruşinoasă. Întotdeauna ai încercat să mă convingi că acţiunile noastre nu sunt criminale şi că

Dumnezeu nu ne va pedepsi în lumea cealaltă. Totuşi, un glas îmi spunea tot timpul contrariul şi mă ameninţa cu o pedeapsă veşnică. Ah, dacă aş fi ascultat de conştiinţa mea! Ce-mi ajută acum toate bogăţiile pe care le-am furat? Trebuia să-mi câştig pâinea cinstit, doborând copaci în pădure, şi astfel conştiinţa mea ar fi fost liniştită. Cât de fericit aş fi fost! Dar mâna Celui Atotputernic, care vede şi pedepseşte cele mai ascunse fapte mârşave, mă apasă acum greu şi m-a aruncat în această temniţă întunecoasă. Pentru mine viaţa s-a terminat!"

Între timp, la porunca lui Theobald, oştenii au luat măsuri să-i prindă şi pe ceilalţi tovarăşi ai lor. Pe la miezul nopţii, când stelele străluceau, au aşezat trei torţe aprinse în fereastra încăperii rezervată de obicei călătorilor ce rămâneau la castel peste noapte.

Oşteanul cel mai viteaz al contelui a ieşit apoi în curtea castelului împreună cu alţi şapte oşteni bine înarmaţi. S-au aşezat lângă uşa mică din zid, aşteptându-i pe tâlhari. Au aşteptat în zadar un timp îndelungat. Luna se ridicase către înaltul cerului şi lumina unduios turnurile castelului, care, sub puterea misterioasă a nopţii, păreau braţe de aur aruncate în văzduh. Oştenii încă aşteptau ca tâlharii să le cadă pradă, dar trecuse un timp îndelungat de încordată zăbavă şi cei mai mulţi dintre oşteni erau gata să renunţe. „Toată străduinţa noastră", spuneau ei dezamăgiţi, „va fi zadarnică. Poate că tâlharii ne-au zărit şi au fugit."

„Mi-a venit o idee", spuse unul dintre ei. „Ştiu cum ar trebui să-i atragem." Dispăru dintre ei şi se întoarse imediat îmbrăcat într-una din mantiile pelerinilor şi purtând pe cap una din pălăriile lor. „În felul acesta nu mă vor recunoaşte", spuse el. „Voi rămâneţi ascunşi aici, ca să nu vă observe imediat."

Într-un târziu, se auzi o bătaie uşoară în poarta castelului, iar dacă oşteanul nu ar fi avut atenţia încordată peste măsură, cu siguranţă nu ar fi putut să o audă. Se apropie

în vârful picioarelor şi deschise încetişor poarta ca şi când ar fi avut îndoieli asupra reuşitei planului lor. Intră mai întâi un tâlhar care părea a fi şeful celorlalţi. Aruncă o privire cercetătoare asupra oşteanului şi, când fu încredinţat pe deplin că este unul dintre cei doi tovarăşi ai săi, îl întrebă şoptit:

„Am ajuns la timp?”

„Nu se putea mai bine”, răspunse oşteanul pe un ton asemănător. „Nu mai vorbiţi nimic, intraţi toţi.”

Toţi cei şapte tâlhari au intrat unul după altul în tăcere, pe vârful picioarelor. Aduceau cu ei nişte pucioasă, nişte cânepă înmuiată în smoală şi erau înarmaţi cu săbii. După ce au intrat toţi, oşteanul deghizat în pelerin a încuiat uşa, a luat cheia şi a strigat cu glas tare:

„Săriţi!”

La acest strigăt flămând de dreptate se alăturară alte şapte şi, cu braţele încordate, cu dinţii scrâşnind, oştenii au sărit fiecare din ascunzătorile lor, aruncându-se cu înverşunare asupra tâlharilor încremeniţi de spaimă şi nedumerire. În acelaşi timp, pe caldarâmul care traversa curtea interioară a castelului se ivi însuşi Theobald, înarmat din cap până-n picioare şi însoţit de un număr mare de viteji. Contele avea un mers dârz şi nervos. Porunci să fie aprinse torţele. Săbiile, gata de luptă, străluceau setoase de sânge în bătaia făcliilor. Lumina lunii era atât de puternică, încât torţele nu ar mai fi fost necesare. Tâlharii păreau stane de piatră. Înmărmuriseră, iar frica le îngheţase sângele în vine. Cerul încremenise şi el pentru o clipă deasupra lor. Răufăcătorii nu mai aveau nici măcar putere să-şi scoată săbiile ca să se apere, aşa că oamenii de luptă ai contelui nu întâmpinară nici cea mai mică împotrivire din partea tâlharilor care, legaţi în lanţuri, fură aruncaţi în temniţă ca răsplată pentru faptele lor mârşave.

„Așa își încheie orice răufăcător meseria”, spuse contele. „Cel care sapă groapa altuia, până la urmă cade el în ea.”

CAPITOLUL VI

CONCLUZIA

STÂND în aşteptare, Rosalind şi Emma erau tot mai nerăbdătoare să primească un mesaj de la cei din Falkenbourg. În mai puţin de o oră, Emma urcă de vreo zece ori treptele de piatră ce duceau în turnul străjerului castelului, în speranţa că o să-l vadă cu ochii ei pe mult aşteptatul mesager, dar era ora prânzului şi încă nu primiseră nici un răspuns. Intraseră într-o stare de panică, şi fiecare ceas părea aşa de lung, încât începuseră să-şi piardă orice speranţă.

Într-un târziu, înainte de căderea serii, în timp ce Emma stătea încă în turnul de veghere, zări o trăsură apropiindu-se, însoţită de câţiva oşteni călare. Ieşiseră din pădure şi o luaseră pe drumul ce urca spre castel. Copila coborî scările în grabă şi, alergând la mama ei, exclamă plină de fericire:

„Iată-i! Sunt salvaţi!” Ieşiră imediat din castel şi alergară în întâmpinarea prietenilor iubiţi.

Contele Theobald, soţia lui şi Agnes, porniseră în călătorie înainte de răsăritul soarelui ca să le aducă ei înşişi vestea bună a izbăvirii lor şi să le mulţumească personal. Când contele le-a zărit, a sărit de pe cal, iar Othilia şi Agnes au coborât şi ele din trăsură. Le-au îmbrăţişat cu căldură şi, plângând de bucurie, le-au mulţumit pentru tot sacrificiul făcut. Toţi erau în culmea fericirii, Îl lăudau pe Dumnezeu cu recunoştinţă şi, în timp ce urcau dealul spre castel, îşi puneau unii altora fel de fel de întrebări cu privire la cele întâmplate.

Această întâlnire, după izbăvirea dintr-un pericol atât de mare, a fost ocazia exprimării recunoştinţei lor faţă de Dumnezeu, care era de fapt autorul salvării lor. Chipurile lor

împărtăşeau bucuria salvării şi a întâlnirii. Se priveau, se îmbrăţişau şi încă nu puteau crede în minunea făcută de Dumnezeu. Nu conteneau să-şi împărtăşească întâmplările petrecute şi nu vorbeau decât de modul minunat în care au fost salvaţi dintr-o nenorocire în care şi-ar fi putut pierde viaţa. Îi cerură lui Linhard, care servea la masă, să repete cuvânt cu cuvânt conversaţia tâlharilor, iar el a făcut-o bucuros. Printre alte lucruri, le relată cum, înainte de a trece prăpastia, cel mai tânăr dintre tâlhari a mijlocit în favoarea lui şi a stăruit de tovarăşul lui să nu-l arunce în abis. „M-am gândit mult la aceasta, şi conştiinţa mă îndeamnă să mijlocesc şi eu acum în favoarea lui Orso. El nu are o inimă atât de rea şi vă rog să nu-l pedepsiţi cu moartea." Toţi cei prezenţi au aprobat sentimentele tânărului.

După cină, contele Theobald, s-a ridicat în picioare şi a exclamat:

„În primul rând, Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru minunea izbăvirii noastre! Apoi, ne rugăm ca El să-i dea sănătate micuţei Emma, fiindcă ei îi datorăm ideea fericită de a ne trimite mesajul prin porumbel şi datorită ei suntem acum în jurul acestei mese, şi nu îngropaţi sub ruinele şi cenuşa castelului nostru!"

„Nu", răspuns Emma îmbujorându-se cu sfială. „Ideea se datorează felului în care fiica dumneavoastră s-a îngrijit de porumbel şi bunătăţii de care a dat dovadă când mi l-a dăruit. Deci, această onoare nu-mi aparţine, ci este a ei."

„Binecuvântat să fie Dumnezeu", adăugă Rosalind, „care a fost atât de bun cu noi şi cu copilele noastre! Nu ne putem măguli că viaţa şi salvarea se datorează vreunuia din noi. Să rămânem smeriţi şi mulţumitori înaintea Celui care este singur vrednic să primească toată recunoştinţa şi lauda noastră! Uitaţi-vă la sărmanul orfan Linhard, care, cu inima plină de recunoştinţă pentru binefăcătorii lui, a alergat până la castel cu respiraţia tăiată şi aproape mort. A îndurat mult şi s-a purtat ca un adevărat ostaş al Domnului Isus Christos."

„Ai dreptate, contesă”, exclamă contele, „ai dreptate!” Apoi, întorcându-se spre Linhard, i se adresă cu multă bunătate:

„Vino aici, tinere. Astăzi, pentru inima generoasă şi pentru caracterul sincer care te înnobilează, îţi dau distincţia şi titlul de paj, pe care-l meriţi fără îndoială. Şi poate încă nu e de ajuns pentru tot ce ai făcut.”

„Noi vă datorăm mult”, rosti contesa Othilia cu lacrimi în ochi. „Dacă fostul conte Adalric nu l-ar fi luat pe acest orfan sărac sub îngrijirea lui, unde eram noi astăzi?”

„Este adevărat”, răspunse Rosalind. „Salvarea voastră, de care mă bucur ca şi cum noi înşine am fi fost cei care am scăpat de la moarte, amplifică astăzi răsplătirea pe care o primim pentru bunătatea cu care soţul meu generos s-a purtat faţă de acest copil orfan. Dar contele Theobald s-a purtat cu aceeaşi nobleţe faţă de mine şi faţă de Emma, care este şi ea orfană. Bunăvoinţa cu care el ne-a ocrotit în faţa duşmanilor noştri nu putea rămâne fără o recompensă, şi Cel care răsplăteşte cu credincioşie orice faptă bună, l-a răsplătit pe conte pentru ocrotirea pe care el însuşi ne-a oferit-o nouă, şi le-a răsplătit pe contesa Othilia şi pe micuţa Agnes pentru prietenia lor. Pe El să-L lăudăm şi Lui să-I mulţumim!”

„Da”, aprobă contele. „Prima mulţumire să I-o adresăm Lui, aşa cum I se cuvine, pentru bunătatea Lui. El s-a folosit de un porumbel nevinovat ca să facă o minune în favoarea noastră. Veşnic Îi datorăm gratitudinea sufletelor noastre, dar să nu uităm să le mulţumim şi prietenilor noştri nobili. Ceea ce nu ar fi putut face sabia mea, a făcut micuţa Emma ajutată de un porumbel. Aşa vedem cum Dumnezeu poate să-i facă de ruşine pe cei tari şi să-i înalţe pe cei mici şi smeriţi, dacă sunt cu inima curată. Nimeni nu poate birui încrezându-se în puterea lui. Deoarece Emma va fi într-o zi stăpâna acestui castel şi, în ciuda vârstei ei fragede, fără sabie, a reuşit să izbăvească fortăreaţa noastră, pentru a o răsplăti,

voi cere reginei noastre să desemneze ca simbol al imperiului, un porumbel alb cu o frunză verde de măslin."

„Ideea este foarte bună şi trebuie pusă în aplicare. Am şi eu o surpriză pentru Emma", adăugă Othilia apoi îi făcu un semn fiicei sale, şi Agnes părăsi încăperea. În câteva clipe se întoarse cu porumbelul. Acesta îşi întinse aripile şi, când Emma şi-a întins mâna, a zburat uşor la ea. Uimită şi plină de bucurie, copila observă că porumbelul avea în cioc o broşă de aur în forma unei crenguţe de măslin cu frunze din acelaşi material.

Othilia îi spuse:

„Doresc ca această broşă să rămână pentru tine un simbol al izbăvirii noastre, draga mea Emma, şi o mică mărturie a sentimentelor noastre de recunoştinţă. A fost un dar din partea mamei mele şi am păstrat-o întotdeauna cu mult drag. Când mi-a dat-o, mama mea mi-a recitat aceste rânduri, care se potrivesc atât de bine cu evenimentele la care noi am fost martori:

«Copila mea, aş vrea ca-n Dumnezeu
Să-ți pui și dragostea și-a ta credință,
Prin rugăciune să zideşti mereu
Un Templu sfânt şi un altar de jertfă.

Când ceasuri grele vin ca păsări negre,
Şi-asupra ta se-abat să te-nspăimânte,
Nu te-ndoi de dragostea-I fierbinte,
Şi nici de-a brațului Său sfânt, putere.

Furtuna rea să nu te izgonească,
Duşmanul nu va izbuti să reuşească,
Dacă te-ncredințezi în El, copila mea,
Precum un porumbel, din toată inima! »"

CUPRINS

CAPITOLUL I *Pagina*

AGNES ŞI PORUMBELUL EI ALB 7

CAPITOLUL II

VĂDUVA ŞI FIICA EI 13

CAPITOLUL III

TÂLHARII 20

CAPITOLUL IV

MISIUNEA PORUMBELULUI 27

CAPITOLUL V

PEDEPSIREA CELOR VINOVAŢI..... 34

CAPITOLUL VI

CONCLUZIA 43

Alte recomandări din

Colec[ia C/r[ilor Rare

Coşul cu flori – Christoph Von Schmid

Scrisă în secolul XVIII, este una din perlele colecţiei. Păşiţi în grădina lui James şi a fiicei sale iubite, Mary, respiraţi aerul dulce şi înmiresmat al unei ere pierdute şi veţi înţelege de ce Elisabeth Elliott şi Dr. Tedd Tripp au recomandat această carte cu atâta entuziasm.

Titus – un camarad al crucii – F.M. Kingsley

În 1894, editura D.C. Cook Publishing din Chicago a oferit un premiu de $ 1000 pentru cel mai bun manuscris care să descrie viaţa Mântuitorului. Din 377 de manuscrise a fost aleasă această carte. Cererile au fost atât de mari încât în primele şase săptămâni s-au vândut 200.000 de volume. Citiţi-o şi vă veţi îndrăgosti de Cel al cărui Nume umple istoria cu bogăţie şi glorie, cu lumină şi adevăr, cu frumuseţe şi înţelepciune, cu graţie şi iubire.

O privire în spatele cortinei – O. F. Walton

În tainele multor vieţi durerea şi frica se ascund sub măştile sclipitoare ale ipocriziei. Când veţi citi-o, sau mai bine zis, când veţi plânge citind-o, vă va fi uşor să înţelegeţi de ce în secolul al XVIII-lea această carte s-a tipărit în 2.500.000 de volume. Şi veţi mai înţelege de ce este atâta bucurie în prezenţa îngerilor când un singur păcătos se pocăieşte.

Aprinzătorul de felinare – Maria S. Cummins

O adevărată capodoperă, este povestea unei fetiţe sărmane şi a Dumnezeului Atotputernic, care ne cunoaşte şi este în stare să schimbe haosul în frumuseţe. Scrisă cu aproape 200 de ani în urmă când felinarele cu ulei luminau străzile oraşelor din America, această povestire plină de mister vă va inspira şi provoca la o trăire de integritate şi excelenţă.

Stâlpul de foc – J.H. Ingraham

Una din cele mai interesante cărţi pe care le-am citit vreodată. O istorie antică, pe cât de dramatică, pe atât de glorioasă. Pentru cei care iubiţi istoria, această capodoperă va fi cu adevărat o desfătare!

Ioel – băiatul din Galilea – Annie Fellows Johnston

Cu adevărat, un mărgăritar al colecţiei noastre! Dacă aţi citit *Titus – un camarad al crucii* şi v-a plăcut, vrem să vă facem cunoştinţă cu Ioel. Povestea lui vă va mişca inimile şi vă veţi aminti de ea peste ani.

Jessica – H. Stretton & Mark Hamby

Volumul I – **Prima rugăciune**

Este povestea unei fetiţe desculţe şi sărmane, o poveste pe care veţi vrea să o citiţi iarăşi şi iarăşi copiilor, oferindu-le o perspectivă nouă în ce priveşte mila şi compasiunea.

Volumul II – **Întoarcerea mamei**

Rescris de Mark Hamby, al doilea volum vă va împărtăşi emoţiile unei jertfe înălţătoare. Este povestea unei tragedii umane şi a dragostei divine care a inspirat multe familii să-şi reevalueze priorităţile şi valorile.

Să vă lustruiesc pantofii, domnule? – Anonim

În această povestire captivantă veţi face cunoştinţă cu Robert Rightheart. Lustruind pantofii clienţilor în oraş, din micile lui economii îşi îngrijeşte tatăl bolnav şi doi fraţi mai mici, până când un mic act de onestitate îi schimbă viaţa pentru totdeauna. Un exemplu de neuitat pentru copii şi tineri.

Paşi spre cer – Elizabeth Prentiss

Recomandată de către Elisabeth Elliott, Kay Arthur şi Joni Eareckson Tada, această carte este pentru femeile care doresc o viaţă intimă cu Christos. Scrisă în 1850, vă va umple inimile cu gingăşie, noblețe şi credincioşie, în acelaşi timp oferindu-vă răspunsuri clare la multele întrebări pe care le-aţi putea avea.

Mary Jones şi Biblia ei – Anonim

Încă o poveste adevărată a unei fetiţe care a dorit mai mult decât orice în viaţă să aibă Biblia ei. Prin muncă grea, perseverenţă, rugăciune şi credinţă, Mary face totul ce-i stă în putinţă, chiar porneşte pe jos într-o călătorie de 60 de mile să-şi împlinească visul. Un exemplu de urmat care demonstrează că munca şi credincioşia sunt încununate cu o mare răsplată.

Tufişul de spini – Anonim

Plecând de la o întâmplare adevărată, este povestea unui băieţel care ar fi făcut orice să afle ce este dincolo de un desiş de spini. Atras în cursă de propria-i curiozitate, avea să afle că anumite limite sunt necesare şi fac parte din planul lui Dumnezeu pentru vieţile noastre.

Moştenirea – Christoph Von Schmid

O altă lucrare clasică frumoasă şi interesantă. Căutarea mai întâi a Împărăţiei lui Dumnezeu va fi o temă pe care părinţii şi copiii o vor vedea prin ochii unui nepoţel credincios şi ai bunicului său orb.

Christi – O. F. Walton

Volumul I – **Flaşneta**

O poveste îndrăgită de toţi copiii. Împreună cu bătrânul său prieten, Christi este în căutarea drumului ce duce spre cer.

Volumul II – **În slujba Regelui**

În al doilea volum, îl găsim pe Christi păstorind o biserică mică în Noua Anglie, unde o cunoştinţă veche apare din nou în viaţa lui. În acest orăşel ciudat unde oamenii prind peşte ca să supravieţuiască, lucrurile se precipită într-o dramă intensă de fiecare dată când vremea se pregăteşte de furtună. Veţi fi mişcaţi adânc şi umpluţi de compasiune când barca lui Duncan se va găsi sfărmată şi goală la câteva zile după ce cercetările se încheiaseră. Această pierdere va rămâne neuitată în inimile cititorilor.

Rubinul pierdut – Christoph Von Schmid

Îi va învăţa pe copii că merită să fie oneşti indiferent de preţul care trebuie plătit. De asemenea această carte conţine o altă povestire scurtă a lui Von Schmid, Copilul pierdut. Plină de mister şi complot, îi va ajuta pe copii să înţeleagă că adesea Dumnezeu îngăduie felurite încercări pentru binele nostru.

Ocrotiţi de mâna Lui – Anonim

Inspirată dintr-o întâmplare adevărată din timpul lui John Wesley, un frate şi o soră care fuseseră furaţi din pruncie încearcă să-şi afle identitatea şi credinţa într-un Dumnezeu care uneori îngăduie ca şi cei neprihăniţi să sufere.

Fata din castel – Christoph Von Schmid

Dragostea fierbinte a unei fiice pentru tatăl ei întemniţat, îi va ajuta pe copiii de toate vârstele să înţeleagă că deşi unele circumstanţe sunt nefavorabile nouă, Dumnezeu le poate întoarce spre binele nostru.

Copilul furat – Christoph Von Schmid

De data aceasta Von Schmid surprinde frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu aşa cum este văzută prin ochii unui copil care a trăit în întuneric aproape toată copilăria lui. Responsabilitatea şi iertarea sunt printre multele virtuţi învăţate din această povestire.

Cei trei ţesători – Annie Fellows Johnston

Atât taţii cât şi fiicele lor vor călători înapoi la Camelot şi vor învăţa lecţii de neuitat despre virtuţi şi vicii.

Binecuvântarea cerşetorului – Mark Hamby

O povestire adevărată din anii 1800, despre o fetiţă care şi-a sacrificat economiile în favoarea unui cerşetor flămând. Ilustraţiile pline de colorit vor cuceri inimile copiilor în timp ce ei vor învăţa că sacrificiul este piatra de căpătâi pentru multe binecuvântări neaşteptate. Cel puţin ei nu vor uita această întâmplare niciodată.

Ştefan – un soldat al crucii – F.M. Kingsley

Încă o perlă a colecţiei. O fată oarbă cu glas de privighetoare împreună cu fratele ei se găsesc ţinta vânzătorilor de sclavi în deşertul Egiptului. La urechile lor ajung zvonuri despre anumite vindecări la Ierusalim. Fug în speranţa unei minuni şi ajung acolo în mijlocul celui mai măreţ eveniment al istoriei. Dar va fi oare prea târziu pentru fata oarbă? Poate dragostea fratelui ei să învingă ticăloşia tâlharilor? Cititorii vor fi răpiţi din nou de intensitatea dramei care se desfăşoară la piciorul crucii.

Mieluşelul – Christoph Von Schmid

Această povestire îi va învăţa pe copii că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Împreună cu părinţii, vor fi captivaţi de desfăşurarea evenimentelor şi vor vedea că Domnul este Dumnezeul imposibilului.

Spinul din Arimatea – Frank G. Slughter

Când am citit-o prima oară, mi-am dat seama că am găsit o comoară. La doi ani după moartea Domnului Isus Christos, împăratul Tiberius, suferind de o boală incurabilă şi aflând despre vindecătorul din Iudeea, îl trimite pe tribunul Quintus să-L caute şi să-L aducă la Roma. Cititorii familiarizaţi cu aşa-numitele cărţi apocrife ale Noului Testament vor recunoaşte istoria Veronicăi şi a voalului minunat aşa cum este descrisă în cartea *Acta Pilati*. Tensiunile se amplifică şi nu oferă nici un răgaz până când se ajunge la punctele culminante ale dramei. Este o capodoperă a colecţiei.

Băieţi de caracter care au schimbat lumea – A. Wallace

Într-o lume care nu întotdeauna mai ştie să aprecieze şi să aplaude adevăratele valori, eroismul şi perseverenţa, veţi citi aici despre copii care au înţeles că suferinţa este un pas aproape necesar succesului. Hans Anderson, Samuel Morse, Robert Fulton, Isaac Pitman şi Joseph Haydn sunt doar câţiva din exemplele care vor da oricărui copil speranţă, curaj şi motivaţia de a deveni tot ceea ce ar fi în planul lui Dumnezeu pentru ei.

Ţine-te de plută – George Gladstone

Călătoriţi cu un băiat sărman care este onorat pentru hărnicia şi onestitatea lui. Când totul îi mergea bine, nenorocirea, în care de fapt era deghizată providenţa lui Dumnezeu, i-a inundat viaţa şi a devenit ţinta batjocorii altora, provocaţi de gelozie. Copiii şi tinerii vor învăţa că în dragoste nu este frică şi că iertarea şi adevărul pot să vindece orice rană.

Năsturelul lui Teddy – Amy LeFeuvre

O poveste care vă va încălzi inimile, vă va face să râdeţi, şi mai mult decât orice, îi va ajuta pe copii să înţeleagă bătălia spirituală care se dă în sufletul lor. Ei vor dori să se alieze lui Teddy, care demonstrează că şi copiii pot să se înscrie în armata lui Dumnezeu şi să înalţe drapelul dragostei şi al victoriei.